

Új Város

XXVII. évfolyam

9. szám

2015. szeptember

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

A Máriapolik megerősítették hivatásunkat: azért fordulunk egymás felé, hogy aztán a körülöttünk élők felé forduljunk.

MÁRIA VÁROSÁNAK ARCAI

 Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

 Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

 Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

 Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

 Bulgária: **Nov Svjet**
fokbulgaria@gmail.com

 Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

 Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

 Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

 Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skyinet.net

 Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

 Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

 India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

 Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

 Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

 Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

 Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

 Kína: **San Sing**

 Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

 Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

 Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

 Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Citenouvelle@terra.net.lb

 Litvánia: **Naujas Miestas**
info@focolare.lt

 Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

 Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

 Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

 Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

 Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

 Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

 Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

 Svédország: **Enad Värld**

 Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

 Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

 Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

 Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

 Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Tanultunk Afrikától
Oros Angéla
- Taizé ünnepel
Vállaljuk a feszültséget!
Vatikáni Rádió
- Új híd épül
María C. Lopez Campistrous

Interjú

- 6 A jazz folyamatos kölcsönösség
Csikné Sisák Zita

Nézőpont

- 8 Körmendy Imre
dr. Lukács Tamás
Román Zsuzsa

Fókuszban

- 10 Mária városának arcai
összeállította: Prokopp Katalin

Lelkiség

- 14 Jobban felfedezni
Tomka Ferenc
- 16 Az élet igéje - szeptember
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Szókimondás és bocsánatkérés
Tóth Judit

Megkérdeztük

- 20 Bátki képes szeretni?
Pasquale Ionata
- Eltérő temperamentumok
Francesco Châtel
- Gyermekeink hite
Giovanna Pieroni

Aktuális

- 22 Kit terhel a felelősség?
Giulio Albanese

Társadalom

- 24 Maradni vagy nekivágni?
Prokopp Katalin

Velünk történt

- 26 Barátok lettünk
Aurora Nicosia gondozásában
- Egy bútordarab kapcsán
Kovács Október

Mese

- 28 A szív bárányfelhő
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

6

18

24

ALTERNATÍVA A STRUCCPOLITIKÁRA

Alig három hónapja a visszaszámlálás adott erőt a hétköznapiak sűrűjében: mennyire vártuk a nyarat, a kikapcsolódást és a levegőváltást! Na, ez utóbbiból idén jócskán kijutott. A vízfelületek közelségének és a beszerzett ventilátorok számának függvényében igyekeztünk átvészelni a hőséget. És megfürödtünk családtagjaink, barátaink szeretetében, kedvességében is, akikkel új közös élmények kötik szorosabbra a szálát. De várunk kell tíz hónapot, hogy végre megint azt tegyük, ami örömmel és energiával tölt el és fel? Egyáltalán, mi lesz itt tíz hónap múlva?

Ahogy múlnak a hetek, egyre jobban eluralkodik körülöttünk és bennünk is a jövőtől való félelem, a bizonytalanság érzése. Hisz az eddig csak híradóban látott Európán túli világ háborúival, környezeti ártalmaival, kultúráival most városainkba, falvainkba ért. Ösztönös reakció, hogy beledugjuk fejünket a homokba, és saját hétköznapi küzdelmeinkre, sikereinkre összpontosítunk.

Pedig van egy ennél nehezebb, de a 21. század globalizált társadalmához méltóbb magatartás is: kitágítani a szívünket, optimistán, az újra nyitottan, és együttérzősünknek engedve figyelni a bolygónkon élő embereket és történeteket. Fájdalmas történelmünk nyomán lépéselőnnel indulunk, át tudjuk érezni az ötvenöt év diktatúra utáni lassú rendszerváltást átélő kubaiak sorsát, az elfelejtett dél-szudáni háború okozta nyomort, az üldözött iraki keresztények exodusát, a hazánkon egyre nagyobb tömegben áthaladó szírek, afgánok tragédiáját. A beleérzés elfeledteti pánikunkat, észrevesszük, hogy ezek a tőlünk távol, vagy hozzánk közel, pályaudvarainkon élő emberek – testvéreink. És mikor már sikerül a szívünkben így helyreállt békével tekinteni a világra, észrevesszük a kis magvakból csendben terebélyes fává növekvő sok jót, a szolidaritást is: örülni tudunk az afrikai kultúra felfedezésének a kenyai közösségi gazdasági találkozón, a pápai enciklika pozitív fogadtatásának laikus körökben is, vagy a cigány-magyar közös Máriapolinak Ózdon...

**A jóság, a szolidaritás segít, hogy legyőzve félelmeinket
kitörjünk a bezárkózottságból.**

A pápa augusztusban, az Ifjúsági Eukarisztikus Mozgalom centenáriumi találkozóján tette föl a kérdést: „... Hogy melyek az igazi öröm jelei manapság a huszonegyedik században? Az első ilyen jel a remény, vagyis olyan fiatalokat látni, mint ti, akik hiszitek, hogy Jézus jelen van az Eukarisztiában, akik hiszitek, hogy a szeretet erősebb a gyűlöletnél, hogy a béke erősebb a háborúnál... Minden nehézség, feszültség és konfliktus ellenére van remény, látok reményt. Sokszor mondom, hogy mostanában folyik a harmadik világ-háború, apró darabokban. Ennek ellenére sok olyan jelet látok, ami reményre ad okot.”

A manipulált média és a panaszkodó kolléga rossz tanácsadó. Hagyjuk, hogy az emberbe és az egyetemes testvériségbe vetett hitünk tápláljon, és akkor nem kell majd tíz hónapot, sőt, egy napot sem várni, hogy életünk megteljen békés, maradandó pillanatokkal. ■

Fotó: Flickr / EdC-online

Tanultunk Afrikától

Májusban tartották az V. Nemzetközi Közösségi Gazdaság Kongresszust Kenyában, a Nairobi melletti Piero városkában. Több mint négyszázan vettünk részt az 5 kontinensről. Mivel közgazdaságtant tanul-tam, meghívást kaptam testvéremmel együtt, és örömmel mondtunk igent. Bár a 26 órás út után nagyon fáradtak voltunk, mégis figyelemmel kísértünk minden mondatot. A helyiekkel beszélgetve megértettük, mennyire igaz a kijelentés, hogy Afrikában „a közösségi gazdaság otthonra talált”. Ebben az öt napban alkalmunk volt ismerkedni az afrikai népekkel. Sokat ünnepeltünk, táncoltunk, énekel-tünk azért is, mert a találkozó pont a KG 24. születésnap-jára esett, hisz Chiara Lubich 1991. május 29-én indította útjára ezt az új, megosztáson alapuló gazdasági szemléletet. Sok beszélgetés alakult fiatalokkal és más korosztályú-akkal is. Megismerkedtünk például egy idősebb kongói vállalkozóval, akinek a cégében négyezren dolgoznak. Megható volt hallani, milyen hozzáállással irányít: fontos számára, hogy ne váljon autoriter vezetővé, és nagyon odafigyel a lelkiismerete hangjára.

Luigino Bruni, a KG nemzetközi koordinátora külön ki-emelte, hogy Afrikában mindenki, az idősek is táncolnak, szemben a nyugati társadalommal, ahol a konzumizmus hatására csak a fiatalok számítanak értékesnek.

Hogyan lehet megfogni, mi az, amit az afrikai kultúrák adhatnak a világ többi részének? A tipikusan afrikai eszme, az *ubuntu*, ami röviden azt jelenti, hogy az tesz önmagammá, ami mindnyájan együtt vagyunk, hiszen csak akkor lehetek egyénileg boldog, ha a körülöttem lévő is azok. A résztvevők, és mi, európaiak különösen is nagy leckét kaptunk személyes, vállalkozói és társadalmi szinten: mennyire fontos a másik ember és annak befoga-dása otthonunkba, életünkbe. ■

Oros Angéla, Kovin (Szerbia)

Taizé ünnepel

Fotó: en.wikipedia.org

Több mint hétezer 18-35 év közötti európai fiatal vett részt augusztus közepén Franciaországban a Taizéi ökumenikus közösség nemzetközi találkozó-ján. Három fontos évfordulót ünnepeltek: száz éve született az alapító Roger testvér, 10 éve gyilkolták meg és 75 éve érkezett Taizébe. A találkozón, amelyre kivételesen a világ minden részéről „hazatértek” a közösséghez tartozó testvérek, a jövőre összpontosítottak, „Az új szolidari-tás felé” címmel. „Ezt a keresést három értékben tudjuk összefoglalni: öröm, egyszerűség és irgalmasság. (...) Alapítónk gyakran ismételte, hogy ne akarjunk megérteni mindent Istenről, az evangéliumról, hanem azt a keveset, amit eddig megértettünk, éljük meg és alkalmazzuk a gyakorlatban” – nyilatkozta David testvér, a rendezvény koordinátora. ■

Vatikáni Rádió

Vállaljuk a feszültséget!

Fotó: Magyar Kurír

Augusztus 4-től 10-ig tartották Rómában az Ifjúsági Eukarisztikus Mozgalom centenáriumi találkozóját. A jezsuiták kezdeményezésére létrejött ifjúsági mozgalom az Euka-risztizmusban velünk lévő Jézust állítja a fiatalok lelki életének középpontjába. A találkozón, melynek mottója egy jánosi gondolat volt Jézus búcsú-

beszédéből: „Az öröm legyen veletek” (Jn 15,9), kétezren képviselték a mozgalom másfél milliós nagy családját. Ferenc pápa spontán válaszolt a fiatalok kérdéseire, és többek között elmondta, fel kell vállalnunk a feszültséget és a konfliktusokat ahhoz, hogy új élet születhessen. Szerzetesi élete legnagyobb kihívásaként az Úr békéjének a keresését jelölte meg. Biztosította a résztvevőket arról is, hogy sok, reményre okot adó jelet lát a világban. ■

Vatikáni Rádió

Fotó: CN

Új híd épül

Egy kubai újságíró a jelenleg zajló változásokról.

„Ma az Amerikai Egyesült Államok megváltoztatja kapcsolatát a kubai néppel” – így kezdte beszédét Barack Obama elnök az emlékeztető 2014. december 17-én. Mi, akik itt élünk a szigetországban, nem akartuk elhinni, hogy a fenyegetettség és a támadások több mint öt évtizede után eljött a nap, amikor ezek a falak leomlanak és egy új híd épül fel.

A két vezető elismerte, hogy – Raúl Castro elnök szavaival élve – „nemzeteink között komoly véleménykülönbség van, különösen is a nemzeti felsőbbbség, a demokrácia, az emberi jogok és a külpolitika terén”. És – ahogy Obama elnök mondta – „ez az 50 év megmutatta, hogy az elszigetelődés nem megoldás. Itt az idő, hogy más eszközökhöz nyúljunk”. Mindkét vezető meglepte a világot azzal, hogy nyilvánosan hálájukat fejezték ki Ferenc pápának és a Vatikánnak, hogy előmozdították ezt a lépést.

Nagyon örültünk annak, hogy mindkét országból hazatérhetett 4-4 fogoly. Kubában ehhez 17 év jogi küzdelemre, kampányra és nemzetközi segítségre volt szükség. Azóta kis lépések történtek: megbeszélések a hivatalos delegációk között kéthavi rendszerességgel, a két elnök

személyes találkozása áprilisban az amerikai országok csúcstalálkozóján, a pénzügyi helyzet javulása a gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok újrafelvételének köszönhetően. Július 20-án megnyílt a kubai nagykövetség Washingtonban, augusztus 14-én pedig Havannában az amerikai külképvislet.

Mi, akik a politika és a befolyásos emberek körein kívül esünk, feltehetnénk a kérdést: biztosak lehetünk-e abban, hogy magunk mögött hagytuk a múltat? Hogyan nézzünk egymásra testvérekként és ne ellenségeként? Talán ezek a leglényegesebb kérdések, amelyekkel szembe kell néznünk, ha azt szeretnénk, hogy szilárd alapokon nyugodjon a bennünket összekötő új híd.

Mi, Kuba országa és népe tudjuk, hogy sok fájó megosztottságban és konfliktusban élünk. Megoszt országunk társadalmi helyzete, mely nem fogadja el azokat, akik másképp gondolkodnak, ezért ezeknek az embereknek többsége az Egyesült Államokba emigrált vagy kiutasították. Ez nehéz személyes, családi és társadalmi következményekkel járt. Megoszt a folytonos kivándorlás, melyhez hozzájárul az utóbbi húsz évben a fokozódó szegénység. Megoszt a két kormány elhibázott politikája.

De ha azt akarjuk, hogy ezek a sebek begyógyuljanak, akkor szükségünk van a kölcsönös kiengesztelődésre. Ahogy Ferenc pápa írta: „Ebben a kiengesztelődésben – melyre szükség van a nemzeteink között, és Kubán belül, a kubaiak között is – el kell ismerni, hogy a múlt sok okból fájdalmas volt, el kell fogadni, és túl kell lépni rajta, hogy tétovázás nélkül éljünk a jelenben, mely egy más jövőt épít, olyat, ahol mindenkinek helye van, és amely mindenki javát szolgálja.” ■

A jazz folyamatos kölcsönösség

Berkes Balázs bőgős klasszikus zenei tanulmányokat folytatott, igazi világa mégis a jazz, ahol az egymásra figyelés dinamikus játékában érzi leginkább otthon magát.

Mindig is zenei pályára készültél?

Nálunk otthon az öt testvérnek kötelező volt a zenetanulás, mert apám, mint fanatikus muzsikos, meg volt róla győződve, hogy a zene minden rendszerben megélhetést fog adni, mert a zene az zene marad. Én csellózni kezdtem, de mivel kiskorom óta asztmás voltam, többet voltam kórházban, mint iskolában, így meg zenét tanulni nem lehet. Aztán jött pár év, amikor csak sporttal foglalkoztam, és közben megismertem a jazzt.

Hogyan találtál vissza ezek után a zenéhez és a saját hangszeredhez?

Édesanyám a Magyar Állami Szénbányánál dolgozott, ahol nagyon jó társadalmi, kulturális életet tartottak fön. Volt egy rendezvényük, ahol fellépett egy zenekar, amiben nem volt semmilyen basszushangszer. Én meg, mint afféle kamaszgyerek, nem tudtam mit csinálni magammal, kószáltam ide-oda, míg a színpalak mögött találtam egy bőgőt, és elkezdtem azt pöngetni ahhoz képest, amit bent a pódiumon játszottak. Jó basszusokat

Fotó: Berkes Balázs albumából

játszhattam, ugyanis kiszaladtak, hogy: „Te tudsz bőgőzni?” Én szabadkoztam: „Dehogyan tudok...”

De már cipeltek is be erőszakkal, és ott kellett velük játszani. Hát így kezdődött. Aztán olyan divatos lettem, hogy hívtak máshová is, azzal együtt, hogy nem tudtam akkor még bőgőzni, csak úgy markolásztam. Apám

megörült annak, hogy én megint egy hangszer felé fordultam, s elvitt Tibay Zoltánhoz professzorhoz, s nála kezdtém klasszikus bőgőt tanulni.

Mit szerettél meg a bőgőben?

Nem a bőgőt szerettem meg, hanem azt, amit lehet vele csinálni: a mindenkori zenei folyamatnak a fundamentumát biztosítani. Mindig is szerettem kísérni: basszusokkal, fül után kíséretet hozzáénekelni akár egy kis tábortúzi dalhoz is. Persze a bőgővel is lehet szólózni, és a jazzben minden hangszeres jogot kap arra, hogy saját magát szólóban kifejezze, de én azt tartom a legfontosabbnak, hogy a bőgő az alapfunkcióját be tudja tölteni, nemcsak a hangszer, hanem a hangszerrel az ember is, és azon belül keressen érdekességeket, amiktől nem olyan az egyik kíséret, mint a másik. Szokták azt is mondani, hogy a bőgősnek alulról kell hallani a zenét.

A variációk ellenére a kísérés nem túlzottan háttérszerep?

Mivel a jazz improvizatív zene, adódik, hogy egymástól kapunk olyan zenei információkat, akár figuratív, akár hangulatában, ami a partnert befolyásolja, és a szerint alakítja az ő dolgát. A kísérés az alapja a partnerkedésnek, ennek az adom-veszem játéknak, amit a magam részéről az egész muzsikálásban a legjobban szeretek. Ez egy folyamatos kölcsönösség, ami nagyon koncentrált jelenlétet igényel, és tulajdonképpen így tanultam a jazzbőgőzést: együtt játszva zongoristákkal, dobosokkal.

Sokakkal és sokat játszottál, de volt egy partnered, akivel évtizedekig együtt dolgoztatok.

Igen, Vukán György zongoristával 51 és fél évig, egészen a haláláig játszottunk együtt. Ami világrekord

Rozsnyói Péter, Berkes Balázs és Kőszegi Imre összjátéka a Gyulai Vár Jazz Fesztiválon 2014-ben.

szerintem, jazz vonalon nem is tudok ilyenfajta partnerséget, ami ennyi ideig kitartott. Gyurinak volt egy klasszikus zenei műveltsége, ami nekem is megvolt, ez volt talán egy közös alap. Neki megtetszett a kezdet kezdetén, hogyan csinálom én ezt a fundamentumbiztosítást, meg aztán közös elképzeléseink voltak a zenéről. Természetesen egyfajta emberi kapcsolat nélkül ez nem megy, de az is megvolt. Kellett a hűség is ehhez a szakmai barátsághoz. Mert úgy gondolom, hogy ha valakikkel elkezdtem játszani (trióban, zenekarban is), akkor én oda tartozom, nem küldhetek

helyettest, ha fellépés van, nekem menni kell.

Hívó embernek vallod magad. Mit jelent ez a szakmai életedben?

Nekem nagy mázlim volt, a Jóisten nagyon elkényeztetett, mert engem vittek, nekem mindig szólt a telefon, jött a felkérés postán, én mindenkivel játszottam. Amikor meg lelki megerősödés kellett, azt is megkaptam: 24 évvel ezelőtt a párommal együtt a Szentlélek kiáradását éltük meg. A Szentlélek-szemináriumra el tudtam menni tíz egymást követő hétfőn, pedig akkor még nagyon sűrűbe voltam. Abban a félévben ismertük meg a Házas Hétvégét, az akkor alakult csoport azóta is működik. A Fokoláre Mozgalom Máriapoliján pedig az életben először éreztem jól magam vadidegen társaságban, egy földi

Mennysorszámban. Mindezek az élmények művészileg is megerősítettek. Amit addig inkább sejtettem, hogy Jézusért zenélek, az tudatossá vált.

Az elmúlt 15 év betegségét is hozott: a kezeidet négyszer műtötték, egyik kisujjadat csak részlegesen, másikat egyáltalán nem tudod használni. Ezt hogyan éled meg?

Minden műtét minimum egy-két hónap kiesést jelentett, nagyon nehéz volt, újra be kellett iratkozni saját magamhoz, új vonótechnikát kellett kifejlesztenem, mert a régi már nem működött. Amikor kezdődött a betegség, akkor ezt rábíztam Istenre. Azóta is azt vallom, hogy amikor Ő azt mondja, hogy slussz, akkor abba hagyom. Ma már húszperces bejátszás kell ahhoz, hogy játszani tudjak, a kisujjam már nem olyan gyors, néha magam sem tudom hogyan, de még csinálom.

Mi foglalkoztat mostanában?

Korábban sokkal többször voltam elégedetlen, próbálom legalább öregségemre megérteni, hogyan tudok mindezt eléggé hálás lenni. Elmondom persze, hogy édes Istenem, hálás vagyok, de valahogy ez így nem elég. Annak a teljes tudatában, hogy ezt mind kaptam, kifejezetten keresem, hogy milyen módja van annak, hogy hálás legyek. ■

BERKES BALÁZS, 1937 - JAZZMŰVÉSZ, BÖGŐS

1962-ben végzett a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola nagybőgő szakán. 1962-1978-ig tagja a Magyar Rádió Táncczenekarának, majd a Stúdió 11-nek. Emellett folyamatosan játszott jazzt, fellépett a hazai jazzélet valamennyi meghatározó egyéniségével. A legfontosabb formációi:

1962 óta duózott Vukán Györggyel,

1980-tól Super Trio néven Kőszegi Imrével kiegészülve,

1990 óta a Creative Art Trióban Balázs Elemérrel.

1965 óta a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola Jazz Tanszakán, 1993-tól a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán tanított, 2007-ben ment nyugdíjba. Művészi és pedagógusi pályafutásáért számos elismerést kapott, legutóbb 2014-ben vehette át a Liszt Ferenc-díjat.

URBANISZTIKA

Polgárok közössége

Körmeny Imre

Az építészet kezdetét jelentő szakrális épületek és építmények mintha ma visszatérnének az őket megillető helyre.

Az előregedő és a világversenyben sok szempontból hátrébe szoruló Európa legfőbb idegenforgalmi vonzereje a történelmi múltjáról tanúságot tevő építésze, s ezen belül kiemelkedő helyen az egyházi épületek, épületegyüttesek. Az egyház, az egyházak jelenléte sok települést tett híressé, vagy egyáltalán ismertté.

Építészeti körökben sokat idézett Mircea Eliade egyik könyve: A szent és a profán. Ő és Rudolf Otto munkássága irányította arra a figyelmet, hogy az ember szerves része a „szenttel” való kapcsolat, s mivel az ember társas lény, ezt közösségben éli meg.

A város nemcsak a fizikai környezetet jelenti, hanem a polgárok közösségét is. Szent Ágoston: Isten városa c. műve a társadalomról szól, ennek alapja, hogy több nyelvben a „város” szó, mindkét valóságot – a fizikait és a társadalmi – jelenti, ahogy „község” szavunk is a közösségből származik.

Magyarágunk több mint ezer éve felvette a kereszténységet, s protestáns testvéreink jelenléte is csaknem 500 éves. Ennek a hosszú időnek is köszönhető, hogy településeinkben és egész kultúránkban erőteljesen tetten érhető a hit és a hitből fakadó cselekvés eredménye. Még egy közösségről mindenképp meg kell emlékeznünk, II. János Pál pápa szavaival élve „idősebb testvéreink”, ez pedig a zsidóság. Gondoljunk csak csodálatos zsinagógáikra, emlékeztető temetőikre, szeretetkórházukra, hitközségeikre. Ők is jelentős szerepet töltek be hazánk fejlődésében, s ma is részei az életünknek, építészeti és szellemi örökségünknek.

A településekkel, s kiváltképp a városokkal foglalkozva óhatatlanul érdekel bennünket a jövő, hiszen úgy tervezzük, úgy szeretnénk cselekedni, hogy a jövő generációk életét megalapozzuk, megkönnyítsük, vagy legalább ne nehezítsük. Az egyházközségek a közösségek otthonai és iskolái, ezért létükre, s az őket befogadó épületekre a jövő városaiban is nagy szükség van és lesz. ■

TÁRSADALOM

Folytatódik a népvándorlás

dr. Lukács Tamás

Köszönöm mindazoknak, akik vették a fáradságot és a bátorságot, hogy hozzászóljanak egy olyan közéleti kérdéshez, mint a menekültügy. A kérdés bonyolult. Amennyiben tisztességesek a szándékaik, miért sértik meg határainkat, melyek Európa határai is? Jó szándékkal nem segítünk-e bűnözői csoportokat? Kérdések – sokszor válasz nélkül.

Néhány sorban nehéz választ adni, ezért fogalmazunk meg szívünkben két evangéliumi részletet. Az első, ami az irgalmas szamaritánus történetét foglalja össze: „Ki nekem a felebarátom?” Bizony nincs más válasz, aki otthagya hazáját, a motivációtól függetlenül FELEBARÁT. Tehát senki nem kaphat felmentést az alól, hogy saját élethelyzetében, saját illetékességi területén segítséget nyújtson a felebarátának. A másik evangéliumi részlet az, amikor a keresztfán Jézus édesanyjáról gondoskodik: „Íme a te Fiad”, „Íme a Te Anyád”, és ettől az órától kezdve házába fogadta a tanítványt (Jn 10,25). Hazámba, házámba fogadni már több mint segítségnyújtás. Teljes elköteleződés, biztonságot nyújtok, megosztom veled mindenem. A hazámba, házámba fogadás egyedi és különleges, nem terjeszthető ki vizsgálat nélkül minden menekülőre, különösen nem minden határsértőre.

Az állam pedig felelős polgárai biztonságáért, határainak sérthetlenségéért, és nem utolsósorban a társadalmi békéért. Divatos, de tartalmilag semmitmondó az a kívánság, hogy európai megoldás kell. Európa jelenleg nem képes megoldani az ezzel kapcsolatos kérdéseket, melynek következménye a szélsőséges és nem kívánatos nézetek, mozgalmak erősödése.

Fogjuk fel ezt a jelenséget kategorizálás nélkül, mint az idők jelét. Következik ebből, hogy paradigmaváltásra van szükség. Vagy megtanuljuk a párbeszéd stílusát, nyelvezetét, politikáját vagy minden egyes – ettől eltérő – cselekedetünkkel újabb konfliktust hozunk létre. Igaz ez a társadalmon belül, az európai közösségben, de a nemzetközi kapcsolatokban is. Európa egyik atyját Robert Schumant kell idéznem: „Öszinteség nélkül nincs bizalom, bizalom nélkül nem létezik egyetértés.” ■

A történelem vonata

Román Zsuzsa

Nyarlásból hazatérve egy ismerősöm hívta fel a figyelmemet arra, hogy a pápa egész bolíviai beszédét magyarul olvashatom a Greenpeace weboldalon. Nem tudom, hogy min döbbsentem meg jobban, a pápa forradalmi szavain vagy a Greenpeace értékelésén. Mivel tudja kivívni az elismerést Ferenc pápa a szekularizált világban?

A II. Vatikáni Zsinat útján veti előre pillantását, amikor az egyház hitvédő magatartásából kilép és bátran kezdeményez párbeszédet egy olyan témában, ami a mai embert, a mai társadalmat, különösen Latin-Amerikában foglalkoztatja. A szegénység, a kizsákmányolás, a társadalmi egyenlőtlenségek problémájáról szól. A szociális igazságtalanságok formái ellen küzdő népi mozgalmak találkozáján fejt ki véleményét a pápa, munkájukat messzemenően elismeri és jogosnak tartja, tevékenységük pozitív hatását húzza alá.

Radikális változást sürget: „Mondjunk nemet egy kirekesztő és egyenlőtlen gazdaságra, ahol a pénz inkább uralkodik, mint szolgál. Ez a gazdaság gyilkol. Ez a gazdaság kirekeszt. Az ilyen gazdaság elpusztítja Föld Anyánkat.”

Nemcsak az egyes országok belső életében sietteti a változást, hanem az országok között is, és nemzetközi együttműködést tart szükségesnek. Összefogásra hív meg, hogy alakítsuk át a „profit minden áron” mentalitást és állítsuk a gazdaságot az emberek szolgálatába. Mutassuk meg szolidaritásunkat a legszegényebbek felé nemcsak az élelmezés, lakhatás és munkafeltételek, hanem az emberhez méltó élet biztosításával is. Ennek az óriási küzdelemnek a sikerét a pápa a társadalmi mozgalmaktól várja.

Felhívását nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Fel kell tennünk a kérdést: hogyan vonatkozik ez ránk? Mit tehetünk? Hogyan tudunk „kilépni” a társadalomba, és átformálni az ott uralkodó, profit- és érdekközpontú rendszert, hogy megszűnjenek a „gyarmatosítás régi és új formái”? Hogyan érhetjük el, hogy az emberek és kultúrák találkoznak tudjanak?

Hagyjuk elmenni a történelem vonatát, vagy fel merünk szállni rá? ■

commons.wikimedia.org

© Depositphotos.com / Radek Prolog

Településeink tükrözik ezeréves kulturális-vallási örökségünket.

A migráció mint az idők jele.

A pápa nemzetközi együttműködést sürget.

Magyar Kurír

MÁRIA VÁROSÁNAK ARCAI

Mozaik az országszerte, a helyi közösségek által felépített, sajátos arculatú Máriapolikról.

„Mindenki nagyon örült, hogy helyi, kisebb Máriapolik lesznek idén, majd fokozatosan elbizonytalanodtunk, hogy vajon képesek vagyunk-e megszervezni. Most már örömmel jelenthetjük ki: Igen! Hála Istennek mindig volt köztünk valaki, aki bátorított, így mindig túljutottunk a holtponton. A finisben láttuk, hogy bizony lehetett volna ezt vagy azt jobban csinálni, de az időnk lejárt. Aztán számtalanszor megtapasztaltuk, hogy emberi hiányosságainkat elfedte Isten szeretete.” Angelika fogalmazta meg így az utóbbi hónapok élményét, melyben sokan magunkra ismerünk. Kihívásokban és meglepetésekben nem volt hiány, de megérte és most a következő oldalakon rácsodálkoztunk az egyes régiók találkozásának sajátosságaira.

Az életige újrafelfedezése - Nyíregyháza

Amit végig érzékelünk, az Jézus jelenléte volt. A három nap alatt elmélgedtünk az életigéről és az Eukarisztiáról, azonnal meg is élve azokat a komoly és vidám pillanatokban: a Sóstói-erdőbe tett csoportos sétán, a fórumokon,

a szentségimádás pillanataiban, vagy a táncházzal indított színes esten, ahol jó volt együtt szórakozni. Jelentős volt az egyházi jelleg: a négy görög katolikus kispapon kívül, akik bevontak mindenkit egy jó közösségi játékba, majd meséltek az életige-körükről, velünk volt két római katolikus pap, egy kamiliánus szerzetes és négy görög katolikus pap is. Szombaton Szent Liturgiával kezdtük a napot Kocsis Fülöp püspök metropolita atyával. Három napot töltöttünk együtt sok-sok kegyelemben gazdag órával, és megfogalmazódott bennünk a

vágy, hogy mindig ebben a lelkületben maradjunk.

Kepics Angelika

Város a városban - Budapest

Az új város építése sok és új módon fejeződött ki. A fővárosi családok például befogadták a nem pesti résztvevők jó részét és ezzel már tanúságot tettek a testvériségről. A kiscsoportokat az egymáshoz viszonylag közel lakók alkották, korosztálytól függetlenül. A fórumokon olyan aktuális

A játékok és a megosztások által a résztvevők közelebb kerülhettek egymáshoz.

tanúságtételeket harmonikusan egészítsék ki a feltöltődést, személyes kapcsolatépítést szolgáló programelemek. Gyakran éreztük, hogy nem vagyunk felvértezve kellő tapasztalattal, de azt láttuk, hogy a Szentlélek minden hiányosságunkat betölti. Máriapolinkon részt vett egy vajdasági csoport is Pósa László atyával, megajándékozva bennünket személyes tapasztalatukkal a közösségi gazdaság megvalósításának első lépéseiről.

Szabó Zoltán és Zsuzsa

témák kerültek szóba, mint a gender, a családok szerepe a társadalomban, stb.

Többen megfogalmazták, hogy a szabadságnak egy új formáját tapasztalták meg, amikor a különbözőség igazi gazdagságot jelent és nem megosztáshoz vezet. Az előadók közösen, több oldalról mutattak be egy-egy témát. Így mélyítették el az Eukarisztia misztériumát, szóltak a Sophia Egyetemi Intézet életéről is, és megosztották az egyes témákkal kapcsolatos tapasztalataikat... Mindenhol ez visszhangzott: együtt és kifelé fordulni, a többiek felé. A Máriapoli ott folytatódik, ahol bárki közülünk építi ennek a városnak egy részét a munkahelyén, a családban, a közösségben, ahol tanul vagy dolgozik.

Tóth Judit

Velünk maradtál - Szeged

Ez volt a szegedi Máriapoli központi gondolata, Jézus jelenlétére utalva az Eukarisztiában. A Máriapoli lakói

számára megélt valósággá vált, hogy az embereknek ajándékozhatjuk magunkat (energiánkat, időnket, figyelmünket...) úgy, ahogy Jézus az Eukarisztiában nekünk ajándékozta magát. Így a Máriapoli részévé vált minden, a legcsekélyebb háttérunka is.

A program összeállításakor törekedtünk arra, hogy az elmélkedéseket,

Családiasság és gondviselés - Kecskemét

Városunkban e két dolog jelenléte volt szembeötlő.

A *családiasság*, hisz sok fiatal kis és nagy család vett részt, így a

Az Új Város archívumból (3)

tanúságtételét is hallhattuk egymás befogadásáról. Ismerkedtünk egymás kultúrájával: volt tánc, ének, esküvő, ahol közösen ünnepeltünk. Az előkészületi munkákban is egységesen részt vállaltunk magyar és cigány családok. A büfében teljes összhangban, nagy egymásra figyelemmel éltük meg a közösségért végzett munka felelősségét és örömét. Életre szóló barátságok születtek. A „Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!” megvalósulni látszott Ózdon.

Holy Vince és Ági

220 főnek közel a fele 14 éven aluli gyermek volt, akik szemmel láthatóan végig otthonosan érezték magukat úgy a Piarista Óvoda játszóterén, mint a tantermekben folyó foglalkozások, vagy a sport és lelki programok alatt. A hatalmas tornacsarnok negyedét a kisbabás családoknak rendeztük be, így a szülők végig követhették a programokat.

Egyben a *gondviselés* Máriapolija is volt, a szponzoroknak köszönhetően. Adományaik által sikerült jelentősen csökkenteni a részvételi díjakat, főleg a többgyermekes családoknál, és minden nap volt finom péksütemény a gyerekek programjain. A Piarista Iskolától is jelentős segítséget kaptunk árendaformájában.

Forgács Zsuzsanna és János

Testvérek - Ózd

Végig az egymás életéből való közösségvállalást lehetett érezni cigány és magyar testvérek között.

Külön színfolt volt a II. János Pál Katolikus Általános Iskola igazgató-nője által cigány és magyar gyermekeknek szervezett *Békét építeni* című pályázat díjátadó ünnepsége, amelyen jelen volt városunk apraja-nagyja, és a helyi televízió is hírt adott róla.

Cigányok, magyarok, egy palesztin és egy olasz résztvevő személyes

Belülre figyelni, kifelé fordulni - Püspökszentlászló

A Mecsekben rejtőzködő kicsiny falu adott otthont a pécsiek közreműködésével szervezett Mária városának. A világ zajától távoli jezsuita Életrendezés Háza adott otthont, ahova még a térierőt is a hátizsákban kellett volna magunkkal hozni.

A helyi, családi légkörű Máriapolikon mindenki főszereplővé vált.

Azonban itt egészen más „sugárzást” tapasztaltunk meg. Az erdő ölelésében alkalmunk volt befelé, a belső hangra figyelni. Talán ennek is köszönhető, hogy mély beszélgetések alakultak ki már a kirándulások ideje alatt is. Nyitottabbak voltunk arra, hogy Jézust lássuk a másokban, és teljes szívünkkel tudjuk szeretni azt, aki épp mellettünk gyalogolt, vagy ült az asztalnál.

Közösen vettünk részt a falu búcsúján, amely egyben a pécsváradi Apátság alapításának 1000 éves évfordulója is volt. Dr. Udvardy György megyéspüspök is meglátogatott és áldását adta az együttlétünkre. A sok szabadidővel, vidám percekkel tarkított lelki töltekezés után az itt megélt egység lelkületét vitték magukkal a résztvevők az ország mintegy húsz településére. Új elhatározások születtek, és többen azzal az ígérettel indultunk útnak, hogy a magunk helyén folytatjuk ezt a szeretet-tapasztalatot.

Szlanicsikné Farkas Eszter

Ugyanott folytattuk - Elek

Hatalmas lelkesedéssel és energiával szerveztük a Máriapolit, és a készülődés összehozta azt a pár embert, akikkel együtt készítettük elő. Az új, kevéssel ezelőtt átadott közösségi ház adott otthont, és nagyon alkalmas volt. Múltán nevezhetnénk „gyümölcsös” Máriapolinak, nemcsak azért, mert többen hoztak nagylelkűen dinnyét és barackot (ez utóbbitől még a menekülteknek is jutott), hanem azért is, mert több évtizedes

kapcsolatok új élettel és mélységgel teltek meg. Még egy megható „gyümölcs”: csodálatunkra a zárzó előtt futott be férjével az a facebookon felkeresett dél-vidéki hölgy, aki a háború alatt menekültként járt városunkban, mikor Flóri atyával és a közösséggel itt lakást és munkát adtunk nekik. Az egyik résztvevő azt mondta, az elmúlt 30 évben nem beszélt annyit,

mint most ezen a két napon, mármint többek előtt és magáról.

A közösség feléledése lett a találkozó gyümölcse: a kapcsolat ott folytatódott, ahol jó 20 éve abbamaradt, törés nélkül, és mintha csak tegnap váltunk volna el – mondták többen.

Durst Ferencné

Összeállította: Prokopp Katalin

Az Új Város archívumból (4)

Jobban felfedezni

A lelki írásokban járatosabbak megkérdezhetik, vajon lehetséges-e a témáról még újat mondani, hiszen egyházunk történetének sok nagyja, szentje, és a legutóbbi pápák is írtak mély és szép gondolatokat, elmélkedéseket az Eukarisztiáról.

Minden katolikus tanulta gyermekkorában a hit-tanórákon, hogy amikor szentáldozáshoz járul, egyesülhet Jézussal, ha átadja neki a szívét. De sokkal ritkábban esett és esik szó arról, hogy az *Eukarisztia* az *egység szentsége*:

szentség, amely az egyházat, Krisztus testét és annak egységét állandóan táplálja, és azt megújíthatja. Chiara Lubich írásait átjárja ez a szempont, amelyet a II. Vatikáni Zsinat, majd azt követő pápáink tanítottak, de amely a mai napig sem hatotta át eléggé az egyházat. Érdekes példa, hogy az áldozás utáni legszebb imáink is általában csupán az Eukarisztiával való *személyes* egyesülésünkről beszélnek, de nem szólnak a *közösségi-egyházi* dimenzióról!

A gyönyörű „*Krisztus lelke szentelj meg engem*” imának minden sora általában így végződik: „engem”... és ritkán úgy, hogy minket! Hasonlóan a Szent Vagy Uram énekekhez!

Chiara Lubich, amikor az Eukarisztiáról szólt, úgy beszélt róla, ahogyan a Vatikáni Zsinat, majd korunk pápái, azaz mint amely lényegileg az egyháznak és a közösség egységének a szentsége. Majd így folytatja:

„Hitünk egyetlen misztériuma sem függ össze olyan mélyen az egységgel, mint az Eukarisztia, hiszen ez egygyé forrasztja az embereket Istennel és egymással, egygyé forrasztja a világmindenséget Teremtőjével.”¹

Az Eukarisztiában „Jézus ott van teljes szeretetével, minden ember számára a földön. Tőle tanuljuk meg, hogy az emberek valóban mind egyenlők, és mind az ő misztikus Testének tagjai lehetnek. Már pusztán létével is elmondja, meddig kell elmennünk a szeretetben, és így megnyit az egyetemes testvériségre.”²

Az első keresztények, amikor az eukarisztikus lakoma, az *agapé* körül összegyűltek, megtapasztalták a Szentlélek egyesítő művének hatásait. Közösbe tették a javaikat a testvérek iránti szeretetből (vö. *ApCsel* 6,1–6); és szeretetük nemcsak hívó barátaik körére terjedt ki, hanem minden felebarátra. A szentmise egyik *eukarisztikus imájában* éppen ezt kérjük: „hogya mi, akik az Ő testét és vérének magunkhoz vesszük, Szentlelkével eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban.”

Az Eukarisztia akkor tudja igazán kifejteni hatását bennünk, ha a kölcsönös szeretet parancsát is olyan mértékig éljük, hogy megvalósulhat Jézus jelenléte

© Depositphotos.com / Riccardo Meloni

Az Eukarisztia: közösség és küldetés a világ felé.

közöttünk. A szentáldozás, a szentmise ekkor tud megajándékozni bennünket az egység kegyelmével. Ebben a dinamikában tehát jelen van az *aszkézis*: amely a mi részünk, vagyis a kölcsönös szeretet; és jelen van a *misztika* is, a kegyelem, amely Istentől jön, amit az Eukarisztia ad: hogy általa Jézus Önmagává alakít bennünket, majd Önmagában egyházzá, eggyé tesz testvéreinkkel.

Az Eukarisztia, az egység szentsége megkívánja, hogy – amint Jézus mondja – béküljünk ki a testvérel, valahányszor nem teljes közöttünk az egység. „Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy *embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékokat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal*, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékokat.” (Mt 5,23)

Az egyház a II. Vatikáni Zsinaton úgy fogalmazott: az Eukarisztia életünk „csúcsa és forrása”. Amikor együtt ünnepeljük az Eukarisztiát, az nemcsak a közösséget hozza létre, hanem magában hordozza a küldetést is: el kell indulnunk a világ felé, Jézus örömhírével. Ebben az értelemben fel kell tennünk a kérdést: vajon a szentmisét mi is napunk forrásaként éljük meg? Minden mise végén örömtől áradó szívvel indulunk-e, hogy visszatérjünk környezetünkbe, a családba, a munkahelyre, iskolába, hogy ott tanúságot tegyünk a Feltámadással és az egyházzal megvalósult egységről? ■

¹Vö. Ch. Lubich *Scritti Spirituali*/4, Roma, 1981.

²Vö. Ch. Lubich: *L'Eucaristia fa la Chiesa*, Roma, 1983.

Lépünk ki a templom falai közül!

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Mk 12,31)

Az evangélium egyik olyan igéje ez, amely megkívánja, hogy azonnal életre váltsuk, rögvést. Oly tiszta és világos – egyben magas követelmények elé is állít –, hogy nem kíván sok magyarázatot. Ahhoz azonban, hogy megértsük, micsoda erő rejlik benne, hasznos lesz megvizsgálnunk a szöveggörnyezetét.

Jézus éppen egy írástudónak válaszol – egy Biblia-szakértőnek –, aki azt kérdi tőle, melyik a legfőbb parancsolt. Ez még nyitott kérdés volt, különösen azóta, amióta a Szent Írásban meghatároztak 613 betartandó előírást. Néhány évvel korábban élt az egyik legnagyobb mester, Sammaj rabbi, aki nem akarta kijelölni a legfőbb parancsot. Mások viszont, ahogy majd Jézus is, a szeretet központi szerepét hangsúlyozták. Hillél rabbi azt mondta: „Ne tedd azt felebarátodnak, ami számodra gyűlöletes; ebben áll az egész törvény. A többi csak magyarázat.”¹

Jézus nem csak a szeretet központi szerepét tanítja, hanem egyetlen parancsba foglalja az Isten (vö. MTörv 6,4) és a felebarát iránti szeretetet (vö. Lev 19,18). Így válaszol ugyanis az írástudó kérdésére: „Ez az első [parancs]: Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat! Ezeknél nincs nagyobb parancs.”

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Az egyetlen parancsnak ez a második része, melyben az első rész az Isten iránti szeretetet fejezi ki. Isten ugyanis annyira szíven viseli minden teremtményét, hogy Iránta való szeretetünket azzal fejezhetjük ki legjobban, azzal szerezhetünk Neki örömet, ha

szeretetének megnyilvánulása vagyunk minden ember iránt.

A próféták századok óta próbálták elmagyarázni Izrael népének, hogy Isten szeretetet kér és nem áldozatot, égőáldozatot (vö. Oz 6,6).

Minden idők keresztényeihez szól a felhívás, hogy váltsuk életre az istentiszteletet, lépünk ki a templom falai közül, ahol Istent imádjuk, szeretjük, dicsőítjük, és lépünk oda az emberekhez, váltsuk életre, amit az imádságból és az Istennel való egyesülésből tanultunk.

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Hogyan éljük hát az Úrnak ezt a parancsát?

Mindenekelőtt emlékezzünk, hogy ez elválaszthatatlanul összetartozik az Isten iránti szeretet parancsával. Időt kell szánnunk arra, hogy megismerjük, mi is a szeretet, hogyan szeressünk, tehát teret kell adni az imádságnak, az elmélkedésnek, a párbeszédnek Istennel: Tőle tanulhatjuk ezt meg, Ő a Szeretet.

Ahhoz, hogy úgy szeressük a felebarátunkat, mint saját magunkat, úgy kell ismernünk őt, mint saját magunkat. Úgy kellene szeretnünk, ahogy a másik szeretné, hogy szeressük, és nem a saját kedvünk szerint. Most, hogy egyre inkább soknemzetiségű társadalomban élünk, még nagyobb a kihívás, mert nagyon különböző környezetből származunk. Aki másik országba költözik, annak meg kell ismernie annak a népnek a hagyományait és értékeit, csak így tudja megérteni és szeretni a társait. Ugyanez vonatkozik azokra is, akik befogadják az otthontalan és a nyelvet sem ismerő bevándorlókat beilleszkedési problémáikkal együtt.

A különbözőség egy családon belül is előfordul, vagy a munkahelyen, a szomszédságban, még akkor is, ha azonos kultúra képviselői vannak együtt. Ha mi örülnénk

www.flickr.com/Peter-Elmon

A különbözőség kihív önmagunkból.

annak, ha valaki időt szánna ránk és meghallgatna bennünket, vagy segítene felkészülni egy vizsgára, vagy munkát keresne nekünk, esetleg rendbe tenni a lakásunkat, akkor talán a másik embernek is hasonló vágyai vannak. Jó lenne, ha rá tudnánk érezni, ha odafigyelnénk rá, őszintén meghallgatnánk, megpróbálnánk belebújni a bőrébe.

A szeretet minősége is számít. Pál apostol a híres szeretethimnuszban felsorolja néhány jellemzőjét, ezeket jó észben tartani: türelmes, jót akar a másíknak, nem irigykedik, nem fölényes, a másikat fontosabbnak tekinti magánál, tisztelettudó, nem a maga javát keresi, nem gerjed haragra, nem rója föl a rosszat, mindent betakar, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel (vö. 1Kor 13,4-7).

Mennyi lehetőség, mennyi árnyalat, hogy megéljük:

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Végül gondoljunk arra is, hogy az emberi életnek ez az alapvető normája, tulajdonképpen a híres

„arany szabály”, amely minden vallásban és még a „laikus” kultúra nagy mestereinek tanításában is megtalálható.

Fogjunk össze és teremtsünk új mentalitást, amely értékeli a másikat, tiszteli a személyt, törődik a kisebbségekkel, odafigyel a leggyengébbekre és félre tudja tenni a saját érdekeit, hogy a másik ember érdekeit tegye az első helyre.

Ha mindannyian valóban tudatában lennénk, hogy úgy kell szeretnünk a felebarátot, mint önmagunkat, hogy ne tegyük a másikkal azt, amit nem szeretnénk, hogy velünk tegyenek, és azt tegyük vele, amit szeretnénk, hogy velünk tegyenek, akkor véget érnének a háborúk, megszűnne a korrupció, nem lenne többé utópia az egyetemes testvériség, és hamarosan megvalósulna a szeretet civilizációja. ■

¹ TB, Shab. 31a

Fordította: Reskovits Ágnes

Szilárd Gábor és felesége Anna Szegeden élnek, négy éve házasok és három gyermekük van. Gábor értelmiségi családból származik, Anna szülei mezőgazdasággal foglalkoznak.

A család életében egy halom döntési helyzet van. Ti hogyan tudtok a közös döntésre eljutni, amikor nagyon eltér a véleményetek?

Anna: Már jegyességünk alatt is kijötték a különbözőségeink, amikor például arról beszéltünk, hova menjünk nászútra. Én arról álmodoztam, hogy majd egy csendes, nyugodt helyre megyünk, nem csillogó szállodai körülmények közé, viszont Gábor szívesen ment volna eleve szállodába, ami nekem furcsa volt – talán takarékosságra való nevelésem folytán –, de aztán igyekeztem odafigyelni, hogy mi az, ami neki is jó, és végül egy mindkettőnknek megfelelő szállodai helyet találtunk, ahol örömben és békében tudtuk eltölteni életünk első közös hetét.

Gábor: Ebből is látszik, hogy képesek vagyunk azt keresni, ami mindkettőnknek jó. Én sem vagyok egy költséges ember, de arra gondoltam, hogy a nászutat ajándékként adom Annának, de közben az is tetszett és megérintett benne, hogy neki nem ez a fontos az életben.

Döntéseitekben mi a meghatározó elem, mi motivál benneteket?

Anna: Közös értékeink a meghatározóak. Házasságunk első éveiben – jelenleg is – egy kis lakásban laktunk és felmerült bennünk, hogy tovább kellene lépniük, mert már vártuk a harmadik babát. Különböző módon álltunk hozzá ehhez a kérdéshez. Bár mindketten városban laktunk eddig, én sokat jártam ki tanyára, szüleim gazdálkodó élete miatt.

Fotó: Erhardt Gyula

Szókimondás és bocsánatkérés

Keresésről, örömről, egymás közötti kapcsolatuk építéséről beszél egy fiatal házaspár, a dél-alföldiekre jellemző nyitottsággal, egyszerűséggel

Kerestük azt a helyet, ahol jól tudnánk érezni magunkat az elkövetkező évtizedekben gyermekeinkkel együtt. Gábor többször is mondta, hogy itt a belvárosban szívesen lakna, mert

gyalogosan minden elérhető távolságban van.

Láttuk, milyen fontos a tér és a szabad levegő gyermekeink számára is, így lassanként egyre kifelé tolódott a

vágya, inkább a kertváros felé. Végül találtunk egy olyan telket Szeged külterületén, ahol a gyerekeknek is megvan a tér, és tudunk majd gazdálkodni is.

Gábor: Ez a döntés mind a kettőnk-től kért lemondást. Volt egy másik pillanat is, amikor én Anna édesapjával úgy gondoltam, hogy közösen gazdálkodjunk. Felmerült, hogy egy hektár földet együtt beültetünk spárgával, ami négy-öt év múlva termőre fordul. Ez óriási elköteleződés lett volna, hogy több százezer forintot befektetünk egy földbe minden évben, és öt év múlva kezd el 18-20 éven át teremni. De hosszas gondolkodás után Anna és én, illetőleg apósomék is, megéreztük, Isten nem arra hív most minket, hogy Anna szüleivel együtt kezdjünk el egy ilyen telepítést.

Nálatok hogyan működnek a döntési folyamatok, van kettőtök közül, aki inkább irányt mutat?

Anna: Sok mindenben kiegészítjük egymást. Gábor a gazdasági ügyekben aktív, a nevelés terén viszont inkább rám hagyatkozik, a családomból hozott tapasztalat alapján is, kikéri a véleményem. Nagyon törekszünk arra, hogy egységben cselekedjünk, a kis helyzetekben is, hogy például rokonainknak mikor, hogyan segítsünk a velük való beszélgetéstől egészen a bevásárlásig. Sokszor egymás szemébe nézünk, és ha látom, hogy Gábor fáradt, akkor én ígérek el, és segítek, amire ő köszönettel és hálával reagál.

Gábor: Nálunk nincsenek domináns szerepek, inkább nagy a bizalom közöttünk és nem feltétlen szükséges a részletekbe belemerülni, hanem ráhagyatkozunk egymásra. Ehhez kell a Szentlélek hangja.

Hogyan kezelitek a konfliktusokat, hiszen olyan házasság, ahol ez ne lenne jelen, szinte elképzelhetetlen.

Gábor: Házasságunk első pár hónapjában nem voltak konfliktusaink.

De később már jelentkeztek, ami természetes is, mert olyan élethelyzetben találtuk magunkat, amit a jegyességünk alatt nem éltünk meg.

Anna: Előfordul, hogy felhívom Gábort a munkahelyén és elkezdem neki mondani az itthoni eseményeket, mi történt, mi idegesített fel. Rájöttem, hogy ez nem annyira jó, mert a feszültségeim kerülnek előtérbe, miközben ő dolgozik. Ennél sokkal jobb, ha meg tudom várni, amíg hazajön, és akkor mesélek, mert addigra én is megnyugszom. De érzékelnem kell, milyen a befogadó képessége, és annak megfelelően oszthatom meg vele, hogy mi történt a nap folyamán. A konfliktusaink egy másik forrása a gyermeknevelés. Meg lehet-e szidni a kis kétéves gyermeket? Előfordult, hogy ránéztem Gáborra, miért nem volt keményebb egy adott helyzetben gyermekünkkel szemben, mert nekem ez lett volna a természetes.

Gábor: Bolhából azért nem szoktunk elefántot csinálni, de mégis vannak szűrő megjegyzéseink jelentéktelen különbségek kapcsán. Mindketten szókimondók vagyunk, nem rejtjük el, amit gondolunk. Anna még inkább kifejezi véleményét, sőt hangoztatja is, hogy azért mondja ki, mert nem akar nyelni és túrni. Sokszor nyersen, élesen fogalmaz, de ez általában kijózanító.

A bocsánatkérés nem megy könnyen nálatok sem?

Anna: Azt elmondhatjuk, hogy amikor még nem születtek meg a gyerekeink, előfordult, úgy feküdtünk le, hogy nem békültünk ki,

nem mondtuk ki újra egymásnak, bocsánat. Én az a típus vagyok, aki hamarabb megbánja, ha például hangosabban szólt, Gábor pedig inkább a másik lépésére vár, legalábbis szerintem. De mióta gyerekeink már felfogják, ami körülöttük zajlik, azóta hangsúlyozom, hogy nem baj az, ha ők is érzékelik, vannak közöttünk konfliktusok, de látják annak megoldását is. Fontos, hogy megtapasztalják, anya, apa odamegy egymáshoz, egymás szemébe néznek, és azt mondják, bocsánat.

Gábor: Próbájuk megújítani életünket, lendületünket a minden napokban. Ettől függetlenül vannak helyzetek, amik nehézséget okoznak, de ezeket igyekszünk szeretetből elviselni, elfogadni, hogy ne menjenek a gyerekek és a lelki békénk rovására. ■

Ha megvan a szülők között a bizalom, akkor könnyedén egymásra hagyatkoznak.

Fotó: CN

Bárki képes szeretni?

A mentális egészséggel együtt jár a szeretetre való képesség is?

aláírt levél

Igen, teljes mértékben! De haladjunk sorrendben. Minden pszichológiai megközelítés, ami a mentális egyensúly helyreállítását tűzi ki célul, az egészséges

viselkedésre irányul, ami abban nyilvánul meg, hogy folyamatosan tisztában vagyunk a körülöttünk folyó eseményekkel, és tudatos felelősséggel viszonyulunk hozzájuk. A pszichológia minden ága a realitásérzékünk felébresztését, a felelősségvállalást, és a jelen pillanat megélését célozza meg,

Fotó: CN

FIATALOK

Francesco Châtel

Eltérő temperamentumok

A barátom nem túl bőbeszédű, én viszont szerencsére nagyon nyitott vagyok, és motiválni tudom, hogy nézzen szembe a helyzetekkel. De legalább annyit szeretnék elérni, hogy a fontos dolgokban világosan megmondja, mit gondol. Hogy vehetném rá erre?

aláírt levél

Néhány nappal ezelőtt egy ismerősöm hasonló mesélt a férjével kapcsolatban, és rögtön egy kérdés jutott eszembe: Hagysz neki elég időt és teret arra, hogy kigondolhassa, mit is akar mondani? Személyes tapasztalatból tudom, hogy a félénk, kevésbé extrovertált embereknek időre van szükségük ahhoz, hogy elmondják véleményüket. Gyakran azonban aki beszédesebb, kitölti a csendet a csevegéssel, és ezzel meggátolja a másik minden erőfeszítését, hogy megszólaljon. A különböző típusú emberek közti kapcsolat, mint amilyen a tietek is, lehetőséget jelent egymás kölcsönös gazdagítására. De állandó kihívás is, hogy próbáljuk megérteni, tisztelni a másikat, értékelni a személyében rejlő ajándékot, és átadni saját értékeinket. A te nyitott és beszédesebb természeted segíthet a barátodnak abban,

hogy az életet más nézőpontból is megláthassa. De semmiképp se váljon ez olyan magatartássá, ami a barátságot leblokkolja, mert helyébe lépsz, amikor mondanivalója vagy tennie kellene valamit. Ezért próbáld meg időről időre lefékezni a tempót, és kérdezd meg, ő hogy látja a dolgokat, vagy akár meg se kérdezd, csak adj neki időt, hogy összerendezze magában a gondolatait, és nyugodtan kifejezhesse azokat. Nem lesz könnyű feladat, de segítségre válhat abban, hogy őt is, és önmagadat is jobban megismerd. Alkalmanként azonban lehet, hogy így sem fogod szóra bírni. Ebben az esetben, sokak tapasztalatát látva, szerintem hasznos lehet időt szánni arra, hogy higgadtan beszélgetsetek erről, nézzetek szembe a ténnyel, hogy milyen különbözően kezelitek a helyzeteket. Próbáld elmagyarázni neki, miért akarsz rögtön dönteni, és kérdezd meg, ő miért várna. Beszéljete

nyíltan, és tegyetek meg mindent, hogy ezáltal is jobban megismerjétek azt a személyt, akit szerettek; hogy igazán olyannak ismerjétek meg, amilyen, és nem olyannak, amilyennek szeretnétek. Ez egy csodálatos kaland kezdete lehet! ■

Fotó: CN

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

tehát a célja a tapasztalási képességünk megerősítése. Mit értünk ez alatt?

Pszichológiai tétel, hogy az ember léte pont abban áll, hogy folyton tapasztalatokat szerez: megtapasztalja testét, hogy vannak gondolatai, érzései. Ezt tudományos szinten is bemutatja Antonio Damasio neurobiológus, amikor tévesnek ítéli Descartes mondatát: „Cogito ergo sum” (Gondolkodom, tehát vagyok). Abból a megállapításból kiindulva, hogy az emberi szervezet az agy és a test folyamatos kommunikációjával működik, és folyamatos kapcsolatban van környezetével, Damasio arra a következtetésre jut, hogy ennek a kapcsolatnak köszönhetően jönnek létre azok a fiziológiás folyamatok, amelyeket mi elmének hívunk. Ezen alapszik a gondolkodás, az érzések és az érzelmek is. Tehát, először is létezik a testi lét, és ezen alapul, ennek eredményeképp jelenik meg a tapasztalat, hogy gondolkodhatunk, és érzelmeink lehetnek. Damasio szerint tehát pontosabb így fogalmazni: „Vagyok, tehát érzek”, mert ő a létezési tudatot, sőt, magát az öntudatunkat is érzésként írja le. Valóban, az érzések az emberi agy evolúciójának legújabb eredményei, és csak a legkomplexebb idegi szinteken valósulhatnak meg. Nem véletlen, emeli ki Damasio, hogy csak az ember él át érzelmeket, az állatok csak az érzésekig jutnak el. Ezért, az öntudatra helyezve a hangsúlyt, fejleszthetjük a pszichoterápia irányzatainak három közös elemét (elfogadni a valóságot, felelősséget vállalni, jelenben élni), amelyek igaz és sajátos viselkedést valósítanak meg, és általuk pszichikai egészséghez juthatunk. A pszichikai egészség segítségével pedig a megtapasztalás képességét a szeretet képességévé alakíthatjuk, és Damasio mondatát, miszerint: „érzek, tehát vagyok”, a vallási hagyomány alapján így fogalmazhatjuk: „Szeretek, tehát vagyok.” ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Gyermekeink hite

Próbálunk időt találni arra, hogy együtt imádkozzunk gyermekeinkkel, vagy elmenjünk velük a szentmisére. Hogyan adhatjuk át nekik a vallásos élet alapjait?

Az a legfontosabb, hogy a hétköznapi életben kihasználjuk a bennünket körülvevő helyzeteket arra, hogy gyermekeinkben elhíntsük az alapvető értékek magvait. A kapcsolat a házastársak közt és a nagyszülőkkel, a tisztelet, a meghallgatás és a megbocsátás tanúbizonysága lehet. Egy kistestvér születésekor elkezdhetünk beszélni az élet ajándékáról, valamint az anya és apa közti szeretetről. A különleges események, mint a karácsony és a húsvét, alkalmat adnak arra, hogy elmélyítsük a keresztény üzenetet, ami a fogyasztói társadalomban kezd felhígulni.

Fontos, hogy családként haladjunk az úton, és álljunk készen a többi családdal és a plébániai közösséggel való megosztásra és együttműködésre. Hisz a támogatás, amit így kölcsönösen adunk és kapunk, a megélt kölcsönös szeretet, valóban élővé és hitelessé teszi a keresztény tapasztalat átadását a jövő nemzedékeinek.

Arra is törekednünk kell, hogy mi magunk is növekedjünk az Istennel való személyes kapcsolatban. A gyerekek így, annak köszönhetően, hogy mély érzékenységgel fogadják be azt, amit a példamutatáson, az érzéseken és az érzelmeken keresztül átadunk nekik, elkezdik felfogni, hogy van egy Atyánk, aki szeret minket, és aki mellettünk áll. Szép lassan felfedezik, hogy a megfoghatón kívül létezik egy másik, mélyen hiteles valóság.

Ez a „magasabb, természetfeletti életre irányuló” látásmód, ahogy a pápa is nevezi, irányítja az ítélőképességünket, a gondolatainkat, érzéseinket, és megalapozza azt a formálódást, amely életünk során folytonosan gazdagodik. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

© Depositphotos.com / Denys Kudachov

A woman with dark skin and short hair is the central figure, looking directly at the camera. She wears a bright red, short-sleeved top with a ruffled neckline and a long white beaded necklace with a cross pendant. A wooden plank is balanced on her head, secured by a light-colored cloth. She is standing in shallow, rippling water. In the background, another person is partially visible, wearing a light-colored tank top with the word 'Rak' on it. The background is filled with tall green grass under a clear sky.

A MÉDIA ÁLTAL ELHALLGATOTT
HUMANITÁRIUS VÁLSÁG

Kit terhel a felelősség?

Egy család araszol előre a folyóban, gyógyszer és élelem után kutatva. A 2013 decemberében kirobbant háború következtében két és félmillió embernek kellett elmenekülnie. A nyolcmillió Dél-Szudán lakosságának fele ma éhezik, és különböző betegségektől szenved.

A nemzetközi humanitárius szervezetek a szíriai helyzethez hasonló, harmadfokú humanitárius válságként sorolják be az országban uralkodó állapotokat. Dél-Szudán földünk legfiatalabb államalakulata, mely a 2011-es népszavazás eredményeként jött létre. Az országot sújtó borzalmas humanitárius katasztrófa azonban messze elkerüli a nemzetközi média figyelmét.

Ezekért a rettenetes állapotokért Salva Kiir dél-szudáni elnök és Riek Machar korábbi alelnök a felelős. Az ország a denka és a nuer törzs közötti régóta fennálló viszály következtében káoszba süllyedt.

Miközben a lakosság éhezik, a kormány 14,5 millió dollárért vásárolt fegyvereket Kínától. Alkotmányellenesen két évvel elhalasztotta a választásokat, hogy a jogállamiságot lábbal tiporva hatalmon tartsa Kiir elnököt.

Giulio Albanese

Forrás: CN 2015/5
Fordította: Tóth Judit

Foto: CN / Matthew Abbott/ Ap

Fotó: Magyar Kurír

Maradni vagy nekivágni?

Meglepve kérdezzük, miért jönnek ilyen sokan Európába. A választ a Közel-Keleten maradtaknál keressük, különösen az ő szempontjaik érdekelnék. Soad Saïd iraki, az ISIS térhódítása miatt másfél éve sok kereszténnyel együtt rákényszerült, hogy Bagdadból északra, Moszul városába költözzön, ahol önkéntesként dolgozik: „Egy épülő, szerkezetkész bevásárlóközpontban szállásoljuk el az érkező családokat. Matracokat, takarókat, élelmet, a betegeknek gyógyszert szerzünk, foglalkozunk a gyerekekkel. Eddig, még a háború évei alatt is, bíztattuk honfitársainkat, maradjanak hazájukban, de most már, a fenyegetettség miatt, mindenkinek a lelkiismeretére bízunk a döntést.” Pascal Aleppóban él, ahol a hivatalos adatok szerint 4 év alatt a háború 220 000 áldozatot szedett, melyből

70 000 civil és köztük 11 000 a gyermek. „Szíriában régióként nagyon eltérő a helyzet. Helyenként nyugodtabb, másutt, mint itt Aleppóban, nagyon súlyos. Az ember úgy megy el otthonról, hogy nem tudja, haza fog-e még térni. Hetente egyszer van vizünk

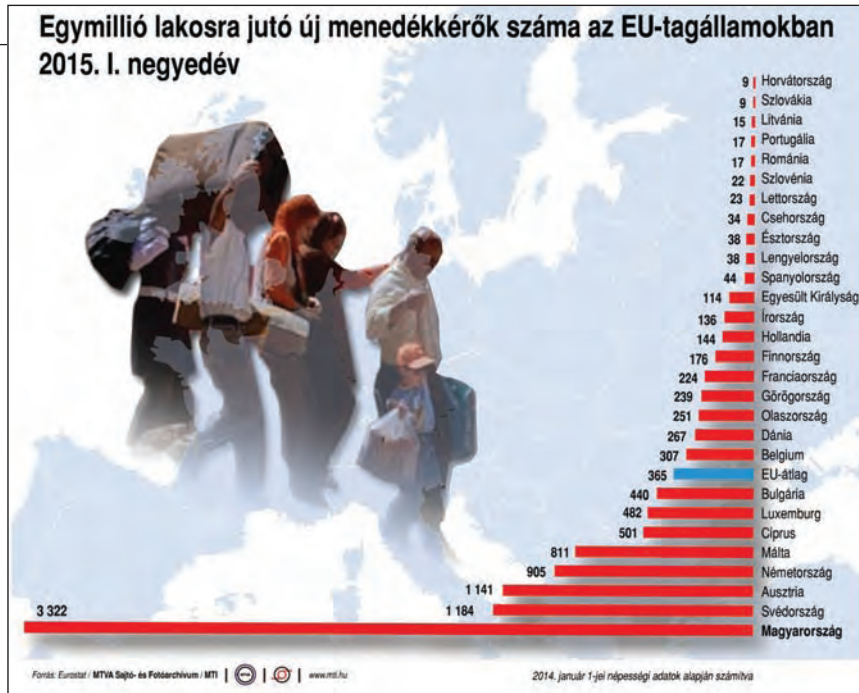
két óra hosszára, áram napjában egy órára – ha minden rendben van –, és sokszor forgott már veszélyben az életünk. De a közösséggel való kapcsolat, a mások fájdalmaiban osztozás értelmet ad, hogy itt maradjunk. Sok ismerősünk szó szerint mindenét elveszítette, tehát az anyagi segítség nagyon fontos. De a fő segítség leginkább az, hogy a béke hangját hallassuk, mert olyan, mintha már normálissá vált volna, hogy háború van Szíriában.”

© Depositphotos.com / Radek Procyk

A Magyarországon menedéket kérők egyelőre továbbmennek, de nagy kérdés, merre dől el az EU-s jogi szabályozás.

Tehát sokan a nagyobb életbiztonság reményében nekivágnak a hosszú, bizonytalan kimenetelű és fáradtságos útnak észak felé. Károly szegedi önkéntesként sok ideérkező bevándorlónak nyújtott már eligazítást, elmesél néhány jellemző történetet. „Hogy mennyi idő alatt ér ide Szíriából, Afganisztánból egy-egy menekült, az változó. Attól is függ, hogy útközben hányszor fogják el őket, vagy melyik országban megnyit kell várakozniuk a továbbutazás megszervezésére. Sokan két fázisban teszik meg az utat: elmennek Törökországig – az észak-afrikaiak gyakran turistavízummal –, és ott maradnak hosszabban. Az embercsempészek együttműködnek a menekültekkel dolgoztatókkal, így ők könnyen

találnak munkát, és megkereshetik az út folytatásához szükséges további pénzt. A napokban mondta egy afgán, hogy egy évig maradt Törökországban. Sokan meséltek arról, ahogy a Belgrád-Szabadka szakaszt vasúti síneken gyalog tették meg, étlen-szomjan.”

Sürget a szolidaritás

Nekünk magyaroknak nehéz szembenéznünk a helyzettel. Szőke Péter, a Szent Egyed közösség magyarországi vezetője a Vatikáni Rádiónak adott nyilatkozatában összefoglalta, miért is van ez így: „Soha nem látott helyzet

AZ ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG SAJTÓIRODÁJÁT KÉRDEZTÜK

Mondana néhány friss statisztikát a Magyarországra érkező menekültekről?

A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (BÁH) ez év augusztus 9-ig 109 968 menedékjog iránti kérelmet regisztrált, a külföldiek túlnyomó többsége a szerb-magyar határon keresztül érkezett Magyarországra. Az év elején jellemzően Koszovóból (24 152 fő) érkezett a menedékkérők meghatározó hányada. A koszovói menedékkérők döntő többsége gazdasági nehézségekre, munkanélküliségre, szociális ellátások hiányosságára hivatkozott származási országának elhagyása okaként, a jobb élet reményében keltek útra.

Az utóbbi hónapokban megváltozott ez a tendencia és a menedékjogot kérők többsége Afganisztánból (31 360 fő), Szíriából (29 006 fő), Irakból (5046 fő) és

Pakisztánból (9004 fő) érkezik – ezek a számok szintén a 2015. január 1-től augusztus 9-ig terjedő időszakra vonatkoznak –, a szám emelkedése elsősorban a származási országok biztonsági helyzetének romlásából ered.

A menedékjogot kérelmezők addig tartózkodhatnak a befogadó állomásokon, amíg tart a menekültügyi eljárásuk. Amennyiben az érintett nemzetközi védelemben részesül, a jogerős határozattól számított további 60 napig tartózkodhat az intézményben. A menedékkérők a befogadó intézményekben ellátásban részesülnek, napi háromszori étkezést, egészségügyi ellátást, és a második hónaptól szabad felhasználású költőpénzt is kapnak. Kiskorúak esetében ezen túlmenően biztosítjuk az oktatáshoz való hozzáférést is.

előtt találtuk magunkat. Magyarországon soha nem volt a bevándorlás célpontja, ellenkezőleg, mindig is olyan ország voltunk, ahonnan az emberek, sajnos, elmentek. A menekültek, bevándorlók ilyen nagy hulláma láttán érthető, hogy az emberek különféle képpen reagálnak, és vannak szélsőséges, fajgyűlölő hangok is. A civil társadalom is reagált: az emberek kimennek a pályaudvarokra segíteni. A világhálón is nagyon hatékony és nagylelkű összefogás alakult ki, az emberek szabadidejüket áldozzák fel, élelmiszert, ruhát visznek a rászorulóknak. Hallottunk ugyan a Földközi-tengeren bekövetkező tragédiákról, de a menekültek csak körülbelül hat hónappal ezelőtt kezdtek érkezni határainkhoz. Számuk mára drámai módon megnőtt, és erre pánikreakció a válasz. A magyarok nem ismerik ezeket az embereket, nem tudják, kik ők – a média is csak a jelenségről beszél, nem pedig az emberekről, nem mutatja meg az arcukat, élettörténetüket. A közvélemény-kutatások szerint az állampolgárok sajnos egyetértenek a kormány döntésével a Szerbia és Magyarország között felhúzandó kerítés ügyében. A társadalom még nem nézett mélyen szembe a problémával: a globalizáció korában élünk, és bár minket meglepett, hogy megsokszorozódott a hozzánk érkezők száma, a globalizáció ezt is jelenti. Sokan úgy gondolják, nem vagyunk felelősek azért a sok válsághelyzetért, amely a világban előidézte ezeknek a népeknek a kivándorlását. Úgy vélem, hogy azt kell tennünk, amit a civil társadalom tehet: vagyis hangsúlyoznunk kell, hogy mindenekelőtt szolidárisnak kell lennünk.”

Fotó: Magyar Kurír

A Máltai Szeretetszolgálat egyik orvosa a Keleti pályaudvaron.

Beer Miklós váci megyéspüspök szintén nagyobb távlatokban gondolkodik. Az RTL Klubnak így nyilatkozott: „Tarthatatlan ez a kényelmes élet, amit megszoktunk itt Európában, amikor a világ nagy része éhez, vagy lehetetlen körülmények között él. Önvizsgálatra szólít ez bennünket, és az lenne az elsődleges feladatunk, hogy legalább a templomba járó emberek fejében ezt helyre tegyük. Mindannyiunktól csak a maga cseppje kéretik, de az igen. Egy hete észrevettem, hogy egy hölgytől két arab fiú hiába próbál információt kérni. Csekély nyelvtudásommal próbáltam megértésemet és érdeklődésemet kifejezni, elkísértem őket a taxiállomásra, amit kerestek. Szíriai testvérpár volt, bátyjukat elvesztették a háborúban. Nem engedtek el anélkül, hogy hálájuk jeléül egy csomag kekszet ne adjanak. Nem sokat segítettem, de szemmel láthatóan megthatta őket a testvériség gesztusa.” ■

Barátok lettünk

Igazi, baráti kapcsolatok szövődhetnek, ha sikerül legyőzni a kezdeti bizalmatlanságot.

Egy szép nap megtudtam, hogy egy marokkói család fog lakni a szomszéd lakásban, 8, 5 és 2 éves gyermekekkel. Kicsit kellemetlenül érintett a dolog, féltem, de azért átmentem hozzájuk, és ezt mondtam: „Azért jöttem, hogy köszöntselek titeket. Nagyon örülök, hogy mellettem fogtok lakni.” Az anyuka akkor még nem értett jól olaszul, ezért Sofia, a nagyobbik kislány fordított neki arabra.

Nem könnyű az együttlakás, és néha kifakadok amiatt, ami zavar, vagyis ha rendetlenség van, túl sok játék hever szanaszét, nagy a zaj, vagy az erkély tele van mindenfélével. De kis összezördülések és kölcsönös próbálkozások közepette hamar megértettük egymást és megbarátkoztunk.

Egyik vasárnap kicsit később értem haza a miséről, mert Úrnapja volt. Arra számítottam, hogy még akkor kell belefognom az ebéd főzésbe, de meglepetésként egy tál meleg, zöltséges-barányhúsos kuskuszsal vártak, mert tudták, hogy késni fogok.

Néha beszélgetünk Istenről. Fatimának komoly, nyitott és örömteli a hite az istenében, Allahban. Rásid, a férje is mélyen hívó és tisztességes ember.

Egy időben nem voltam túl jól. Az egyik különösen nehéz napon sírva fakadtam a gyerekek előtt. Ők szaladtak anyukájukért, aki rögtön átjött, és

biztosított róla, hogy imádkozni fognak értem. Másnap reggel Sofia mondta: „Tegnap este apukám és anyukám Mekka felé fordulva, az imaszőnyegükön térdelve hosszan imádkoztak érted. Apukám azt kérte Allahtól, hogy adjon neked hosszú életet.”

Közeledett a karácsony, így készítettem nekik három csomagot, tele színes ajándékokkal. De igazi meglepetés volt, hogy karácsony előestéjén bekopogtattak. Ott álltak mind az öten, csillogó szemekkel. Az apuka egy könnyen felismerhető kartondobozt tartott a kezében: egy televíziót! „Te olyan vagy számunkra, mint egy édesanya – mondta –, tavaly a marokkói mamának ajándékoztunk tévét, idén nagy örömmel, neked.” Majd látva, hogy a meghatottságtól szólni sem tudok, hozzáfűzte: „Na, ne húzd az időt!” Kár is mondanom, hogy azóta ahogy csak tudom, próbálok viszonzni nekik. ■

Aurora Nicosia gondozásában

Forrás: CN

Fordította: Prokopp Katalin

Egy bútordarab kapcsán

Az egyik idős szomszédom ágyban fekvő nagybeteg. Sajnos a felesége, Franciska, egészsége és fizikai állapota is elég rozoga. Ráadásul anyagi természetű gondjaik is vannak mostanában. A gyerekeikkel nincs jó kapcsolatuk, ezért ha bármire szükségük van, engem hívnak. És megyek is hozzájuk szinte minden nap, bevásárlásban segítsek, postára megyek a csekkjeikkel, rámpát készítettem a kerekesszékeknek, stb.

Tegnap telefonált Franciska, hogy ugyan át tudnék-e menni tíz percre. Drámai hangon szólt, azonnal átmentem. De nem mondta el a kapuban, mit akar, hanem kért, hogy menjek fel, és üljek le velük. Gondoltam, itt valami nagyon nagy baj lehet! Franciska elcsukló hangon megkérdezte, hogy tudnék-e segíteni nekik, mert az ágyuk tönkrement, és összeesik alattuk, de nincs pénzük új ágyat venni. Hátha tudnék szerezni egy másikat, vagy akár két külön ágy is megfelelő nekik. Na hiszen, Jézus azt mondja a júliusi életigében, hogy „Bízzatok, én legyőztem a világot!”, hát akkor nehogy már ne tudjak egy ágyat keríteni valahonnan! Azonnal megindult az agyam. Anyám pincéjében van két ágy. Nálunk is több ágy van, mint ahányan vagyunk. Biztosítottam a szomszédokat arról, hogy meg fogom oldani a problémájukat.

Otthon is azonnal beindult az ötletelés: a fiam ekkor előrukkolt egy gondolattal, hogy először kérdezzük meg a helyi Karitászt vezetőjét, mert ott néha szokott lenni ágy is. Azonnal fel is hívtuk az illetőt. Épp előző nap érkezett hozzá egy levél, amelyben

különböző bútorokat ajánl fel valaki elvitelre. Rögtön felhívtam a felajánlót, és Franciskát rögtön át tudtam vinni, hogy megnézze a bútordarabot. Az ágy kifogástalan állapotú, tökéletesen megfelelt a szomszédaimnak, és az adományozók is nagyon örültek, hogy végre eltűnik a teraszukról. Ráadásul szét volt szedve, úgyhogy el is tudtam szállítani a saját autómmal.

Az igazi meglepetés azonban számomra az volt, hogy az adományozóknál a háziasszony a szomszédasszonyom gyerekkori játszópajtása volt, a háziúrral pedig fiatalkorukban éveken át munkatársak voltak. Anynyira örültek egymásnak! Én meg csak álltam, és hallgattam őket, ahogy a régi emlékeket felidéztek, és arra gondoltam, de furcsa, hogy éppen én kellettem ahhoz, hogy egy ágy kapcsán összehozzam őket negyven év után... ■

Kovács Október

A szív bárányszerű felhői

Balambér, az erdei kismanó minden este lelkiismeretvizsgálatot végez. Ágyacskájában, virágsziromból szőtt, illatozó takarójába burkolózva végiggondolja az elmúlt napját, és mindenre a „nem” szabályát alkalmazza. Ma este is alaposan áttekinthette a napját: „Ma nem csentem lekvárt a tündérek éléskamrájából. Nem mondtam rosszat senkiről. Nem haragudtam senkire. Nem szóltam le Ákombákomot, amiért összepacázta a füzetemet. Nem vesztettem az időm, hogy hazafelé négylevelű lóherét keresgéljek.” Balambér boldogan hunyja le a szemét: „Ma semmi rosszat nem csináltam!” Aztán eszébe jut: „Holnap vendégségbe érkezik hozzám az unokaöcsém, Szivárvány. Megtanítom neki is ezt a jó kis lelkiismeretvizsgálatot!” Így is történt. Másnap a két kis manó kifulladásra heverészett a mezőn, az egész napos bújócska, fogócska, patakon átugrálás után, mikor Balambér megszólalt: „Szivárvány! Nézz csak fel az égre, látod, milyen szépen tündököl, milyen tiszta kék? A mi szívünk is egy ilyen kis kék égbolt. Minden este időt kell rá szánnunk, hogy megnézzük szívünk egét nem takarják-e be fekete fellegek.” „És azt hogyan kell csinálni?” – kérdezte Szivárvány érdeklődve. „Nagyon egyszerű” –

nyugtázta Balambér, és elmagyarázta unokaöccsének a „nem” szabályát. Ám a magyarázat nem érte el a kívánt hatást. „Csak ennyi?!” – kérdezte csalódott hangon Szivárvány, s ez Balambér elevenébe hasított: „Miért, mire számítottál?” Szivárvány erre felmutatott az égre: „Nézd csak, Balambér, feltűnt néhány fehér bodros bárányszerű felhő. Így még szebb lett az égbolt! Szerintem esténként azt is meg kellene néznünk, hogy szívünk egén vannak-e bárányszerű felhők!” Aztán elhallgatott, és a kismanók kérdő tekintettel bámultak egymásra: „Jó, de azt hogyan kell csinálni?” Szerencsájukra Szél Asszony, a bölcs tanácsadó, megszűgta nekik a választ: „Nem elég, ha nem csensz el semmit, ajándékozz! Nem elég, ha nem mondasz rosszat senkiről, mondj jót! Nem elég nem haragudni, szeresd a másikat! Nem elég, ha nem szólsz le a barátodat, a kedvességedre van szükség! Nem elég nem vesztegetni az időt haszontalanságokra, szánj időt rá, hogy segíts valakinek, vagy bevárj valakit! Mert nem elég nem megtenni a rosszat, a jóra van szükség! És akkor szíved ege tele lesz fehér bárányszerű felhőkkel!” ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

A Megyesi család fotóalbumából.

Egyik legfiatalabb érdeklődőnk, Megyesi Julika

Püspökszentlászlón jártam

Tompai ismerősünk könynyitette meg utazásunkat, aki Bajától egész a helyszínig elvitt bennünket autóval, ahol a Máriapoli, Mária városa épült néhány napon át. A szervezők kitartó, minden próbát kiálló munkájáért nagyon hálásak voltunk.

A fő téma, az Eukarisztia mellett egy tapasztalatot szeretnék kiemelni: az egyik fokolarina mesélte, hogy abban az időben szólította meg Isten, amikor még ismeretlen volt országunkban ez a lelkeség, sőt hivatalosan nem is létezhetett. Egy kiránduló csoporttal találkozott, ahol megérintette a szeretet légköre a tagok között. Szeretett volna közéjük tartozni, de még nem jött el az ideje, s nem vették úgy igazán maguk közé. Isten azonban szólt a lelkében, hogy

„kinek mondtál igent, amikor kerestél: Istennek, vagy egy kis közösségnek?” A válasz szívből jött: Istennek – neki akarta szentelni életét. Az igen Istennek szólt. Ezután egyszer csak megnyílt az út, a kapu, és a közösség felvette tagjai közé.

Megerősödött hittel jöttünk haza, és egy ifjúsági ének dal-lama szólt a lelkemben, mely arról szól, hogy Te vagy az út, az igazság és Te vagy az élet.”

dr. Kocsis Mária

Párbeszédben

Plébániánk látogatást szervezett a Zsidó Múzeumba és a Zsinagógába. Kivételesen most én is el tudtam menni a csoporttal. A tárlatvezető egy középkorú asszony volt, aki nagy odaadással magyarázta a kiállított tárgyait, ünnepeiket, stb. Utalt időnként arra, ami a zsidó vallás és a

kereszténység között közös pont. Az utolsó terem a holokauszt eseményeit, képeit, történetét mutatta be. Láttam, hogy néhány alkalommal mennyire mélyen érinti, miről beszél. A tárlatvezetés ezzel véget is ért, ezzel a nagyon szomorú és rettenetes ténnyel. Elbúcsúztunk, de éreztem, hogy mondani kellene valamit ennek a hölgynek, nem csak úgy elmenni, ami egyszerűbb lett volna. Néhányan odaléptünk hozzá. Azt mondtam neki, hogy nehéz lehet neki erről beszélni. Aztán megöleltük egymást, és odasúgtam, hogy van egy zsidó barátnőm. Nagyon erős ölelés volt! Ezzel vége is lehetett volna, de éreztem, hogy még valamit hozzá kell fűznöm, hogy kerek legyen ez az együtt eltöltött idő. Ezért megemlítettem Ferenc pápa izraeli útját, amiről tudott, és bizakodóan mondtam, hogy van remény.

aláírt levél

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

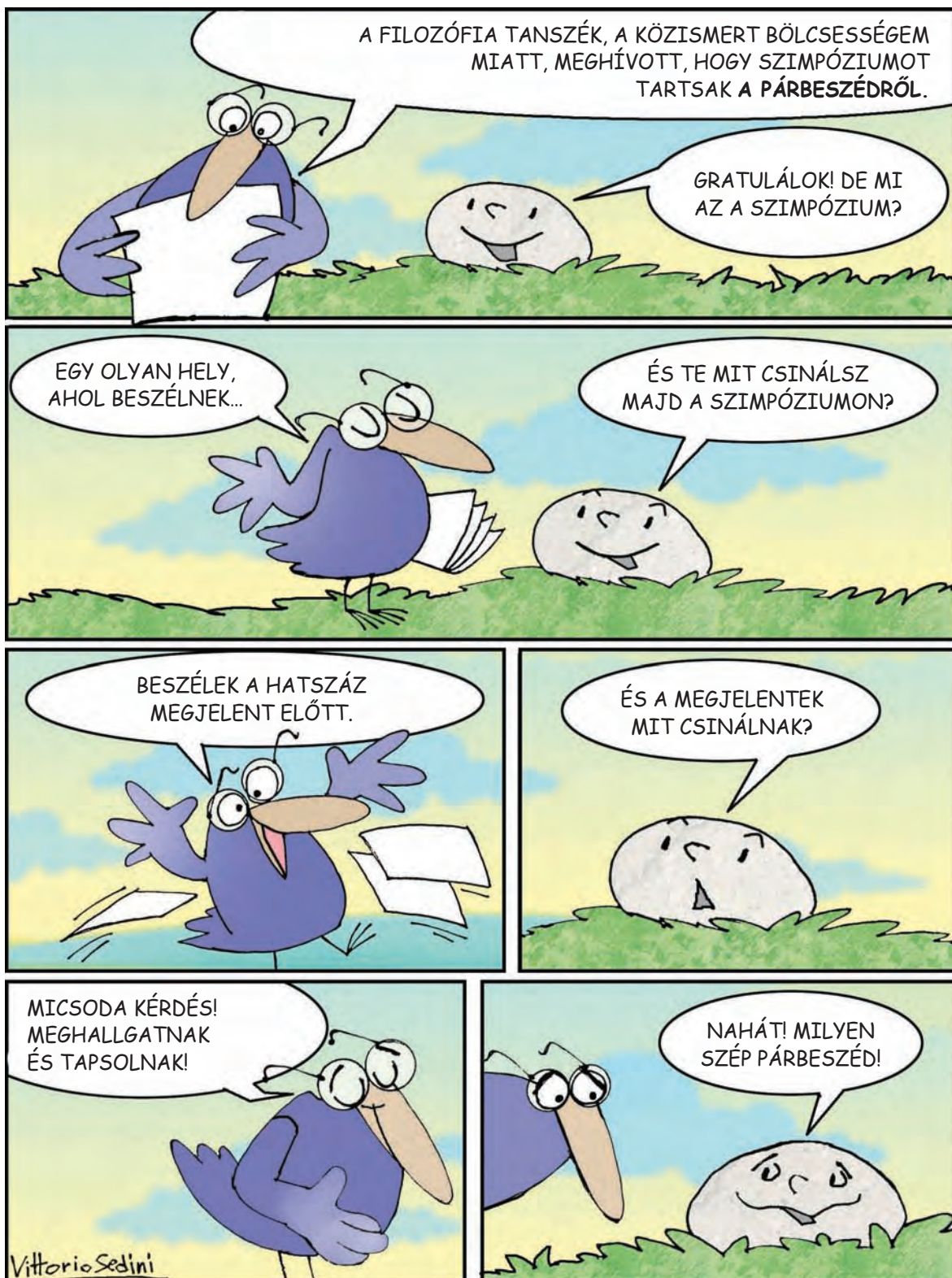
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-14. oldalon.

Fotók: Az Új Város
archívumából

Gen Verde

KONCERT

START NOW

2015. szeptember 25. péntek 18:30

Szeged, Újszegedi liget Főszínpad

Párbeszéd, béke, egység... Velem kezdődik!